

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίαι δραχμῆς 100. Ἐξέ-
ρανη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 43, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 31 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 48

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸν ἔλυσαν βιαστικὰ καὶ τοῦ ἔβγα-
λαν τὸ μεγάλο φέμιστρο. Ἦταν ἀγα-
σθητός. Ἀπὸ πόσῃ ὄρα; Μόνον ἐ-
κείνος θὰ μπορούσε νὰ πῆ, ἂν ποτὲ
συνερχόταν...

Ἀρχισαν νὰ τὸν τρίβουν δυνατὰ.
Ἦταν μισόγυμνος, μὲ τὰ νυχτικά του
Κι' ἄξαφνα, ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ τὸν
ἔτριβε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀπὸ ἐκπλη-
ξη: στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ αἰδεσι-
μωτάτου Τρυκόμελ, εἶχε ἰδεῖ χα-
ραγμένους, μὲ σιγματισμὸ ἀνεξίτη-
λο, κάτι ἀριθμούς! Μιὰ ἐπιγραφή πολὺ
εὐδιάκριτη, σκοδρα γαλάζια πάνω στὸ
λευκὸ δέρμα, σὺν αὐτὲς ποὺ «κεν-
τοῦν» στὰ μπράτσια τους καὶ στὰ στή-
θη τους οἱ φυλακισμένοι. Καὶ νὰ τῆ:
770 19' Β.

Ἦταν, χωρὶς ἄλλο, τὸ πολυζήτητο
καὶ τὸ περιπόθητο πλάτος. Ὁ πατέ-
ρας, φαίνεται, τοῦ παπᾶ, γιὰ νὰ εἶ-
ναι βέβαιος πῶς δὲν θὰ χανόταν πο-
τέ, τὸ ἔχαρξε στὸν ὦμο τοῦ μικροῦ
τότε γιου του. Ἐνα χαρτί, ἕνα ση-
μειωματάρι, χάνεται; μὰ ἕνας ὦμος
ποτέ! Ἔτσι, κι' ἂν τὸ γράμμα τοῦ
Καμύλκ-πασᾶ εἶχε καεῖ, οἱ πολῦτι-
μοὶ ἀριθμοὶ ποὺ περιεῖχε, σώζον-
ταν. Νὰ ἔλαβε ποτὲ τὴν περιέργεια
νὰ τοὺς ἰδῆ στὸν καθρέφτη ὁ αἰδε-
σιμώτατος; Ἀμφίβολο. Βέβαιον ὅμως
εἶναι πῶς τοὺς εἶδε καὶ τοὺς σημεῖωσε
ὁ κακοποιὸς ποὺ εἶχε εἰσβάλλει τὴν νύ-
χτα στὴν κάμαρά του.

Ὅταν συνήλθε καὶ μπόρεσε νὰ μι-
λήσῃ, διηγήθηκε στοὺς ἀστυνομικοὺς
τὰ συμβάντα: Κοιμόταν, ὅταν τὸν
ξόπνισε κάποιος θόρυβος. Ἄνοιξε τὰ
μάτια του κι' εἶδε ἕναν κλέφτη νὰ
φέγγῃ τὰ χαρτιά του. Πετᾶχτηκε νὰ
τὸν τσακώσῃ, ἀλλὰ, δυνατώτερος, τὸν
τσακώσε ὁ κλέφτης. Τοῦ κάκου ἀντι-
στάθηκε ὅσο μπόρεσε. Τὸν ἔδεσε, τὸν

ἔφριμωσε καὶ τὸν ἄφησε μισοπνιγμένον.

Ποῖος νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κλέφτης
καὶ τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐπιδρομὴ του
στὴν κατοικία ἐνὸς φτωχοῦ παπᾶ;
Τὸν εἶδε καλὰ ὁ Τρυκόμελ κι' ἔ-
δωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὰ χαρα-
κτηριστικά του. Ὅσο γιὰ τὸ κίνητρό
του, ἦταν σχεδὸν βέβαιος πῶς εἶχε
πάει νὰ κλέψῃ τὸ μυστικὸ τοῦ νησιῶ
μὲ τὸ θησαυρὸ, Καὶ σχετικῶς, διη-
γήθηκε καὶ τὴν ἐπίσκεψή ποὺ τοῦ
εἶχαν κάνει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δυὸ
Γάλλοι κι' ἕνας Μαλτέζος, γιὰ νὰ τοῦ

ζητήσουν τὸ γράμμα τοῦ Καμύλκ-
πασᾶ πρὸς τὸν πατέρα του.

Φυσικὰ, οἱ ὑποψίεις ἔπεσαν σ' αὐ-
τοὺς τοὺς ξένους ποὺ ἡ Ἀστυνομία
δὲν ἄργησε νὰ τοὺς βρῆ στὸ «Γκίμπς
Ρώυγιαλ Ὀτελ». Ἐδύτυχως, μπόρε-
σαν νὰ ποδείξουν εὐκολώτατα τὸ «ἄλ-
λοθι» καὶ νὰ γλυτώσουν. Γιατί κι' ὁ
Ἀντιφέρ ἦταν ἀρρωστος στὸ κρεβ-
βάτι του, κι' οἱ σύντροφοί του, μὲ
τὴν ἀρρώσθειά του, δὲν εἶχαν βγεῖ
καθόλου ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ἄλλωστε
κανενὸς τὰ χαρακτηριστικά, ὅτε τοῦ
Μπέν-Ὀμάρ, δὲν ἔμοιαζαν μ' ἐκεῖνα
ποὺ εἶχε δώσει ὁ Τρυκόμελ. Δὲν ἔμε-
νε παρὰ ὁ Σαούκ, ὁ ἀφαντός. Μήπως
αὐτός; ..

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μάθημα τραγουδιῶ

Ε, δὲν ὀπῆρχε ἀμφισβόλια. Ὁ Σαοὺκ ἔκαμε τὸ κόλλο. Γι' αὐτὸ εἶχε ἐξαφανισθεῖ καὶ πρὸ καὶ μετὰ. Εἶχε διαβάσει τὸ πλάτος στὸν ὄμο τοῦ Τρουκόμλ, ἤξερα καὶ τὸ μῆκος ἀπὸ τὸ νησάκι Νο 2, καὶ τώρα... ἔτρεχε στὸ νησάκι Νο 3, νὰ βρῆ καὶ νὰρπάξῃ τὸ θησαυρὸ!

Δυστυχισμένη Ἀντιφέρ! Δὲν σοῦ χρειαζόταν καὶ τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ πάτερλαθῆς...

Κι' ὅμως ὄχι! Μόλις ὁ ἀρρωστος ἔμαθε ἀπ' τοὺς δικούς του πὼς βρέθηκε τὸ περίφημο πλάτος—εἶχαν τοὺς ἀριθμούς κι' οἱ ἐφημερίδες, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἔγραφαν ἐκτενῶς τὰ συμβάντα—στὴ στιγμὴ ἔγινε καλά. Τὶ τὸν ἐνοιαζε γιὰ τὸν παλιό-Ναζίμ; Ὅσο κι' ἂν ἔτρεχε, ὁ Ἀντιφέρ μπορούσε νὰ φτάσῃ στὸ νησάκι γρηγορώτερα. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, πέταξε τὰ γιατρικά του, ντύθηκε καὶ φώναξε στὴν κάμαρά του τὸν Μπέν-Ὁμάρ.

—Τέτοιους γραμματικὸς παίρνεις ἐδὼ στὸ συμβολαιογραφεῖο σου; τοῦ εἶπε ἄγρια. Καὶ τώρα; "Ἄν αὐτὸς ὁ κακοῦργος, ὁ Ναζίμ σου, φτάσῃ πρῶτος στὸ νησάκι Νο 3, τί γίνονται τὰ ἑκατομμύριά μας; Τί γίνεται καὶ τὸ δικό σου;

—"Α, Σαοὺκ! Σαοὺκ! ἔκαμε στὴν ἀπελπισία τοῦ ὀ Μπέν-Ὁμάρ.

Κι' ἀναγκάστηκε νὰ δημολογήσῃ πὼς ὁ λεγόμενος Ναζίμ δὲν ἦταν γραμματικὸς του—αὐτὸ δὲ τὸ εἶχαν μυρισθεῖ πρὸ πολλοῦ—ἀλλὰ ὁ Σαοὺκ, ὁ γιὸς τοῦ Μουράτ, ποὺ ὁ Καμὺλκ-Πασὰς τὸν εἶχε ἀποκληρώσει.

—Κακοῦργε! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Καὶ μετὰ τὴν δόξαμὴ ποὺ ἔβαλε γιὰ νὰ προσφέρῃ αὐτὴ τὴ λέξη, τὸ χαλκὶ πετάχτηκε ἀπ' τὸ στόμα του καὶ χτύπησε τὸν Μπέν-Ὁμάρ στὸ μέτωπο. Μὰ δὲν ἔφτασε αὐτὸ τοῦ Ἀντιφέρ: τοῦ ἔδωσε καὶ μὰ κλεισιὰ, ποὺ τὸν ἔστειλε στὴν ἄλλη ἀκρῆ. "Ἐτσι ξεθόμανε ὁ Μαλουῖνος. Κι' ἀφοῦ βγῆκε ὁ συμβολαιογράφος, γιὰ νὰ κλεισθῇ στὴν κάμαρά του, ἐκάθισε ἤσυχος καὶ ρώτησε τὸν ἀνιψιὸ του:

- Ζυχέλ, ἀγόρασε ἀτλαντά;
- Μάλιστα, θεῖε μου.
- Τὸ μῆκος ποὺ ἔλεγε τὸ χαρτί ποὺ βρήκαμε στὸ νησάκι Νο 2, δὲν εἶναι 150 11' ἀνατολικό;
- Ναί, θεῖε μου.
- Τὸ πλάτος ποὺ βρέθηκε γραμμένο στὸν ὄμο τοῦ μουρλόπαπα, δὲν εἶναι 770, 19' βόρειο;
- Ἀκριβῶς!
- Λοιπὸν, κοίταξε στὸ χάρτη γὰ ἰδέξῃ ποῦ βρίσκεται τὸ νησάκι Νο 3.

Ὁ Ζυχέλ πήρε τὸν ἀτλαντά, τὸν ἀνοίξε στὸ χάρτη τῶν βορείων θαλάσσης, βρήκε τὸ σημεῖο ὅπου δια-

σταυρῶνουνται ὁ 770ς παράλληλος μετὰ τὸν 150 μισημερινὸ, κι' ἀποκρίθηκε: —Σπιτοβέργη... μετρημερινὴ ἀκρὴ τοῦ νησιῦ...

Ὁ, διόβολε! στοὺς πάγους τῆς Σπιτοβέργης τοὺς ἔστειλε τώρα ὁ Καμὺλκ;

— Ἀρμό! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Κι' ἀπὸ σήμερα μάλιστα, ἂν βροῦμε βαπόρι νὰ φεύγῃ.

— Ὁ, θεῖε μου...

— Ἀλλά; θέλεις νὰφήσουμε τὸν κακοῦργο τὸν Σαοὺκ νὰ φτάσῃ πρῶτος;

— Ποτέ! εἶπε ὁ Ζαμπουκό.

— Εἰδοποιήστε καὶ τὸν Μπέν-Ὁμάρ, πρόσθεσε ὁ Ἀντιφέρ. Πρέπει νὰναι παρὼν κι' αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὅταν θὰ ξεθάψουμε τὸ θησαυρὸ. "Ἐτσι τὸ θέλησε, νὰ παρ' ἡ ὄργη, ὁ διαβέτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

"Ὅπου ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ βρίσκει κ' ἄλλο ἔγγραφο μετὰ τὸ μονόγραμμα τοῦ Καμὺλκ-Πασὰ.

"Ὁ καπετάν Ἀντιφέρ κι' οἱ σύντροφοί του—μαζι' κι' ὁ Μπέν Ὁμάρ—ἔπρεπε τώρα νὰ πάνε στὸ Μπέργκεν, ἕναν ἀπὸ τοὺς κυριώτερους λιμένας τῆς δυτικῆς Νορβηγίας. Ἀφοῦ ὁ Ναζίμ-Σαοὺκ εἶχε φύγει τέσσερις-πέντε ἡμέρες πρωτότερα, δὲν εἶχαν νὰ χάσουν σιγμὴ. Πρὶν χτυπήσῃ μεσημέρι, τὸ τράμβαυ τοῦς πήγε στὸ Λέιτ, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν ἐκεῖ βαπόρι γιὰ τὸ Μπέργκεν. "Ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Ἐδιμבורγο ἦταν τετρακόσια περίπου μίλλια. Ἀπὸ τὸ Μπέργκεν εὐκολα θὰ μπορούσαν νὰ πάνε στὸ Χάμμερφος, τὸν βαριετώτερον λιμένα τῆς Νορβηγίας, μετὰ τὸ βαπόρι ποὺ μεταφέρει τὸ κολοκαίρι περιηγητῆς ὡς τὸ Βόρειο Ἀκρωτήρι.

Ὡς τὸ Χάμμερφος ἡ ἀπόσταση εἶναι ὀκτακόσια μίλλια, κι' ἄλλα ἑξακόσια ἀπὸ τὸ Χάμμερφος ὡς τὴ μεσημερινὴ ἀκρὴ τῆς νήσου Σπιτοβέργης. Γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ταξίδι ἔπρεπε νὰ ἐπιτόχουν καλὸ πλοῖο, ἂν καὶ τὴν ἐποχὴ αὐτῆ τοῦ χρόνου δὲν κάνει ἀκόμα μεγάλες τρικυμίες στὸ Βόρειο Ὀκεανό.

"Ἐπειδὴ τὰ χρήματα τῶν ταξιδιωτῶν μαζ ἐκόντευαν νὰ τελειώσουν, ὁ τραπέζης Ζαμπουκό, ποὺ ἡ ὑπογραφή του περνοῦσε παντοῦ, πήγε στὴν Τράπεζα τῆς Σκωτίας καὶ σήκωσε ἕνα ποσόν, ποὺ θὰ ἔφθανε γιὰ νὰ ταξιδέψουν κι' ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου. Κατόπι θὰ λογαριαζόταν μετὰ τὸ γαμπρὸ του, ποὺ κι' ἂν δὲν βρισκόταν ὁ θησαυρὸς, εἶχε τουλάχιστον τὸ πολῦτιμο διαμάντι.

Στὸ Λέιτ, ἐπίνετο στὸν κόλλο τοῦ Φόρτ, βρίσκονταν πάντα πολλὰ πλοῖα.

Κατὰ καλὴ τύχη, ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἔφευγε μετὰ τοῦ ἡμέρες γιὰ Νορβηγία.

"Ἦταν τὸ «Βίκεν», ἐμπορικὸ βαπόρι, ποὺ πρόθυμα δέχθηκε τοὺς ταξιδιωτῆς μας γιὰ τὸ Μπέργκεν. Τὸ μόνο κακὸ ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ περιμένουν στὸ Λέιτ τριαντάξῃ ὥρες, καὶ φαντάζεται κανένας τὴν ἀνυπομονησία τοῦ Πέτρου-Σερβάν-Μαλό... Ἐπιτέλους, στίς 7 Ἰουλίου ἔφυγαν. Καὶ σὲ δύομισὴ ἡμέρες, ὅστερ' ἀπὸ ὄχι πολλὸ ἀσχημὰ ταξίδι, ἔφτασαν στὸ Μπέργκεν.

"Ὅταν ἦταν ἀκόμα στὸ Ἐδιμבורγο, ὁ Ζυχέλ ἀγόρασε ἕνα ἔξαντα κι' ἕνα χρονόμετρο. Ὡστε θὰ μπορούσαν νὰ προσδιορίσουν ἀκριβῶς τὴ θέση ὅπου ἦταν θησαυρός, ὁ θησαυρὸς—σὲ κανένα νησάκι βέβαια ἐκεῖ-κοντὰ στὴ μεγαλόνησο Σπιτοβέργη.

"Ἄλλη ἀναβολὴ κι' ἄλλη ἀνυπομονησία: Ἀπὸ τὸ Μπέργκεν, τὸ βαπόρι γιὰ τὸ Χάμμερφος δὲν θὰ ἔφευγε παρὰ τὴ μεθεπομένη. Πῶς θὰ περνῶσαν αὐτὲς τὶς ἀτέλειωτες τριαντάξῃ ὥρες σὲ μὴ πόλῃ ὅπου ἔβρεχε διαρκῶς; Ὁ Ἀντιφέρ κι' ὁ Ζαμπουκό δὲν τὸ κουνούσαν ἀπὸ τὸ ξενόδοχο τῆς Σκανδιναβίας ὅπου εἶχαν καταλύσει. Ὁ Ζιλδας ὅμως κι' ὁ Ζυχέλ ἔκαναν καὶ τὸν περιπάτο τοὺς στὴ μελαγχολικὴ πόλῃ, ποὺ τίποτε πὸς ἀξιοθεάτο δὲν εἶχε ἀπὸ τὰ πέραντα ἰχθυοπωλεῖα τῆς. Ποτέ ὁ Ζιλδας δὲν εἶχε ἴδει τόσες ῥέγγες, τόσες μουρῶνες καὶ τόσους σολωμούς! Παντοῦ μύριζε φαρίλα, καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμα τὰ μαγαζιά ὅπου πουλοῦσαν εἴδη πολυτελείας, καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ Μουσεῖο!

Στίς 11 τοῦ μηνός, τὸ ἀναμενόμενον βαπόρι ἔφτασε στὸ Μπέργκεν. Καὶ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωτὶ, ξανάφυγε μετὰ τὸ φορτίο τῶν περιηγητῶν ποὺ πήγαιναν νὰποθαυμάσουν τὸν «ἠλίθο μεσονυχτίου» στὸ Βόρειο Ἀκρωτήρι. Πεντάρη δὲν εἶνε γι' αὐτὸ τὸ φαινόμενο ὁ Ἀντιφέρ, ὅτε ὁ Ζαμπουκό, ὅτε ὁ Μπέν Ὁμάρ, ποὺ ἔμανε ζαπλωμένος σὲν ἑξοικιασμένῃ μουρῶνα στὸ κρεβάτι τῆς καμπίνας του! Τὸ ταξίδι ὅσο ἦταν πολὺ εὐχάριστο στὴ νορβηγικὴ ἀκτὴ μετὰ τὰ βαθιὰ τῆς φιδῆ, τὰ σπίνθηροβόλια παγοθούνια τῆς, ποὺ μερικὰ κατέβαιναν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, καὶ μετὰ μακρινὰ τῆς βουρὰ ποὺ οἱ κορυφῆς τοὺς χάνονταν μέσα στίς υπερβόρειες καταχνιές.

Ὁ Ἀντιφέρ φουρκιζόταν μετὰ τοὺς συγχονὲς σταθμούς ποὺ ἔκανε τὸ βαπόρι γι' ἀγάπῃ τῶν περιηγητῶν. Ἄν δὲν ἦταν ὁ Σαοὺκ, δὲν θὰ τὸν ἐνοιαζε καὶ τόσο ἄλλὰ ἢ ἰδέα πὼς ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος μπορούσε νὰ φτάσῃ πρῶτος, τὸν ἔκανε ἐξωφρενῶν. Φά-

ναζε, ἔβριζε, βλαστημοῦσε. Καὶ δὲν ἠσώχασε κάπως, παρὰ ὅταν ὁ πλοίαρχος τὸν φοβέρισε πὼς θὰ τὸν ἐβγαῖε στὴν πρώτη σκάλα, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰναστατώνῃ τὸ πλοῖο.

Στάθηκαν στὸ Νερόντχάιμ, τὴν παλιὰ πόλῃ τοῦ ἁγίου Ὀλάφ κι' ἀπὸ κεῖ, περνώντας τὸν βόρειο πολικὸ κῆκλο, ἀποφεύγοντας τὸ περίφημο Μαελοστρόμ μετὰ τὰ πολυθύρρα νερά του, καὶ παραπλέοντας τὰ νησάκια Λοφφόντεν, τὸ ἀρχιπέλαγος αὐτὸ ὅπου μαζεύονται ὅλοι οἱ νορβηγοὶ ψαράδες, ἔφθασαν στίς 17 τοῦ μηνός στὸν λιμένα τοῦ Τρόμπο.

Ὁ Ζυχέλ εἶχε γράφει πάλι ἕνα μεγάλο γράμμα τῆς Ἐνογάτης, ποὺ τὸ ἔριξε ἰσὺ τὸ ταχυδρομεῖο αὐτῆς τῆς πόλης. Ἐτσι κι' ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του θὰ μάθαινε σὲ λίγο πὼς οἱ ἐξωφρενικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀντιφέρ ἐξακολουθοῦσαν καὶ ἀγνωστο πότε πιά θὰ τελειώναν.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, ἔβρεχε δεκάξῃ τουλάχιστον ὥρες τὸ ἡμερόνυχτο—ἂν καὶ ἡ λέξη «βροχὴ» δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀφάνταστους κατακλυσμούς. Ὡστόσο ἦταν καλὸς οἰανός. Ἐσήμαινε πὼς ἡ θερμοκρασία κρατιόταν ἀκόμα σὲ βαθμὸ σχετικῶς ὑψηλό. Κι' αὐτὸ ἐσοφρενε βέβαια τοὺς ταξιδιωτῆς: ποὺ ἤθελαν νὰ φθάσουν στὸν 770 παράλληλο πρὶν ἀρχίσουν τὰ μεγάλα ψύχη ποὺ θὰ καθιστοῦσαν δύσκολη, ἂν ὄχι καὶ ἀδύνατη, τὴ μετάβαση στὴ Σπιτοβέργη.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΡΕΙΣ μῆνες σωστοῦς ἔχω νὰ σὰς γράψω. Κι' ἀκριβῶς στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰουλίου δημοσιεύθηκε ἡ τελευταία μου Ἐπιστολὴ γιὰ τίς μεγάλες βροχές, ἂν θυμάστε, ποὺ ἔκανε καλοκαιριάτικα. Ἐπειτα σταμάτησα σὰν... τίς βροχές. Γιατί τάχα; "Ἦμουν ἀρρωστος; Ὁχι, δὲξαι σοῖ ὁ Θεός. "Ἦμουν κουρασμένος; Καθόλου. Κάνω μὰ πολὺ... ἀνθυγιεινὴ διαίτα κι' ἔτσι οὔτε ἀρρωσταίνω ποτὲ βαριά, οὔτε κουράζομαι εὐκολα. Ἐλεῖπα ταξίδι; πῆγα νὰ ξεκαλοκερέψω σὲ καμμιά ἔξοχῃ; "Α, μὰ! δὲν τὸ συνειθίζω. Ἐδῶ ἤμουν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀλλὰ ὅπου κι' ἂν ἤμουν, θὰ μπορούσα νὰ γράψω τὴν Ἐπιστολὴ μου καὶ νὰ τὴ στέλνω στὴ Διάπλασι νὰ τὴν τυπώγῃ. Δὲν μένει λοιπὸν παρὰ... ἢ ταπειλιά. Ἀλήθεια, μὴ

μὲ κόλλησε καὶ μένα ὁ Ἀνανίας; Ὁχι, δὲν εἶναι οὔτε αὐτὸ. Ἀλλὰ μοῦ συνέβη κάτι ἄλλο, ποὺ τὸ παθαίνουν καμμιά φορὰ κι' οἱ πιδ' ἐργατικοί, οἱ πιδ' φιλόπονοι ἀνθρώποι: βγήκα ἀπ' τὴ σειρά μου, ἔχασα τὴ συνήθεια νὰ κάθουμαι μὴ ὀρισμένη ἡμέρα καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ σὰς γράφω Ἐπιστολὴ. Κι' αὐτὸ ἔξαιτίας τοῦ ὀκτασέλιδου, ποὺ δὲ τὰ χωροῦσε πιά δλα. Μὴ ἑβδομάδα εἶπαμε: «Ἄς βάλουμε Νέα καὶ Περίεργα, κι' Ἐπιστολὴ βάζουμε στὸ ἐρχόμενο». Ἀλλὰ καὶ στὸ ἐρχόμενο ἦταν νὰ μὴ ὀπωχερωτικά κάποιον διήγημα, ποὺ δὲν ἔφινε πάλι τόπο γιὰ Ἐπιστολὴ. Ἐτσι πέρασαν δύο ἑβδομάδες χωρὶς νὰ γράψω. Ἐ, τὴν τρίτῃ δὲν εἶχα πιά διάθεση. Οὔτε τὴν τετάρτῃ, οὔτε τὴν πέμπτῃ... Μοῦ φαινόταν πὼς δὲν ὀπῆρχε θέμα. Ἐνῶ τόσα κοὶ τόσα γένουνταν γύρω μου—στοματᾶ ποτὲ ἢ ζωῇ:— τίποτα δὲν ἔβρισκα κατάλληλο, ἐνδιαφέρον! Κι' ἔλεγα: «Ἄφρησε, τὴν ἄλλη ἑβδομάδα κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ ποὺ νὰ μάρεσῃ. Ἐλεῖψα τόσες, ἂν λείψω ἀκόμα μὰ δὲν κεράζει. Τὰ παιδιὰ περιμένουν». Ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα δὲν γινόνταν τίποτα, κι' ἐγὼ τὰ ἴδια.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς συντελοῦσε κι' ἡ ἐλλείψῃ χώρου. Δὲν μπορούσε νὰ δημοσιεῖται λιγώτερο μυθιστόρημα, γιατί καὶ τὰ δύο πρέπει νὰ τελειώσουν μετὰ τὸν τόμο, κι' οἱ μεγάλες συνέχειες ποὺ βλέπετε τὴν εἶναι ἀναγκαστικές. Ἐπίσης δὲν μπορούσαν νὰναβληθῶν οἱ προηρόξεις καὶ τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! κατὰβάθα ὄλ' αὐτὰ ἦταν προφάσεις. Ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ ἦταν, καθὼς σὰς εἶπα, ποὺ βγήκα ἀπ' τὴ σειρά μου καὶ ξεσυνήθισα αὐτὴ τὴν ἐργασία. Δὲν θυμοῦμαι ποῖς γάλλοι, συγγραφῆς εἶπε πὼς κι' ἡ ἐργασία εἶναι μὰ σ' ὀ ν ἢ εἰ α ποὺ ἄμα μὰ φορὰ τὴν ἀφήσῃς, δύσκολα τὴν ξαναπαίανεις. Τὴν ἀφίνεις δηλαδὴ μὴ, καὶ σ' ἀφίνεις δέκα. Ἐπειτα δλα σοῦ φταῖνε καὶ, μετὰ τὴν παραμικρὴ πρόφαση, τὸ ρίχνεις στὸ καθισιό. Ἡ κανείς ἄλλες ἐργασίες ἀπὸ ἐκεῖνη ποὺ ἀφῆσες καὶ σ' ἀφῆσες. Ἡ θέλησῃ σου, γιὰ ὀρισμένο πρᾶγμα, ἀτονεῖ, κι' ἡ διάθεση χάνεται, κάποτε καὶ γιὰ πάντα... Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ βγαίνῃ κανεὶς ἀπ' τὴ σειρά του. Ἄμα συνήθισε νὰ κάνῃ κάτι—καὶ γιὰ νὰ τὸ συνήθισῃ, ὡς πῆ πὼς εἶναι καλὸ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους—πρέπει νὰ τὸ κάνῃ πάντα, μετὰ κάθε θυσία. Μὰ βρέχει, ποὺ λένε, μὰ χιονίζει, μὰ φυσάει, μὰ χαλάει ὁ κόσμος, νὰ τὸ κάνῃ. Μόνο σὲ μὴν ἀνώτερη βία, σὲ μὴ μεγάλη ἀνάγκη,

ἐπιτρέπεται μὴ διακοπῇ. Ἀξάφρα σὲ μὴν ἀρρώστεια. Ἀλλὰ κι' αὐτὴν ἀκόμα ἢ θέλησῃ κι' ἡ δύναμη τῆς συνήθειας τὴν κατακτιοῦν. Πῶς φορῆς δὲν εἶδαμε στὴν τακτικὴ τοὺς ἐργασίαι ἀνθρώπους ἀδιάθετους, ἀρρωστούς, μετὰ πονοκέφαλο, μετὰ πυρετό. Μὰ καὶ στενοχωρημένους, καὶ λυπημένους, καὶ σικλητισμένους, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα πρόσφατο δυστύχημα, ἀπὸ ἕνα πένθος. Τότε μάλιστα ἡ ἐργασία εἶναι καὶ παρηγοριά.

Ὁφελήθηκα ἀπὸ ἕνα δυσάρεστο περιστατικὸ—δὲν ὀπῆρχε κακὸ χωρὶς καλὸ—γιὰ νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ μάθημα. Νὰ θυμάστε πάντα πὼς ἡ ἐργασία εἶναι μὰ συνήθεια ποὺ ἀφίνεται εὐκολα καὶ ξαναπαίανεται δύσκολα. Ὅ, σὰς χρησιμοψῃ πολὺ, καὶ τὴν ἀκόμα ποὺ εἶσθε μαθητῆς καὶ μαθητριάς, μὰ περισσότερο ἀργότερα ποὺ θὰ βγῆτε στὴ μεγάλη ζωῇ. Ὡστόσο ξαναρχίζω σήμερα τίς Ἐπιστολῆς μου κι' ἐλπίζω νὰ μὴ ἔλθῃ τόσα γρηγορὰ ἢ «ἀνώτερη βία» ποὺ θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τίς διακόψω. Τελείωσε, βλέπετε, τὸ νηπιακὸ τῆς Κυρὰ-Μάρθα κι' ἔχω τώρα τόπο καὶ στὸ ὀκτασέλιδο. Μὰ κι' αὐτὸ εἶναι μὰ πρόσφαση. Ἡ ἀληθινὴ αἰτία εἶναι... τὸ παράπονο σὰς. Τελευταία, ἢ Διάπλασις μοῦ δείχνει καθημέρα γράμματα παιδιῶν ποὺ ἀποζητοῦν «τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος». Κάποιος μάλιστα ἔγραψε: «Ὁρατο καὶ τὸ ὀκτασέλιδο, ἀπ' δλα ἔχει. Ἄν εἶχε κι' Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ, τίποτα δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε. Αὐτὴ τὴν ἐλλείψῃ τὴν ἀισθανόμαστε πολὺ. Πῆγε στὸν κ. Φαίδωνα νὰ ξαναρχίσῃ». Συγκινήθηκα—καὶ συγκινεῖ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τῶν παιδιῶν:—συναίσθανθηκα κι' ἔβαλα δλη μου τὴ θέλησῃ γιὰ νὰ ξαναπαίσω τὴν καλὴ μου συνήθεια καὶ νὰ σὰς γράφω τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Σκέψου—τί πρᾶγματα γλυκά Κομποῦνται κάτωθε ἀπ' τὸ χιόνι. Κομᾶται ὁ σπόρος, μυστικά Καθῶς τὸ φύτρο τοῦ φυτρώνει.

Κομποῦνται ἀμέτρητα σκαρτά—Κι' ὅλο ὀνειρεύονται τ' ἀστάχυα. Τ' ἀγρια μπουμπούκια, σφαιλιστά, Ὡ γνοῦς τὰ παίρνει, μετὰ σὸ βράχια.

Ἐχει ὄλ' ἡ πλάση κοιμηθῇ Κάτω ἀπ' τὸ κάτασπρο σεντόνι Ὡς ὄπου νὰ τῆς πῆ-σὲ! αὐτὶ Μὴ σὺλλαβῇ τὸ χελιδόνι.

Καὶ τότες! ῥόδα, γιαιοσμιά, Γλυκὰ κεράσια, χροιά σνάχνα, Κ' ἡ ἀγαπημένη ἢ κυλιαιμιά «Ἐδχαριστώ» θὰ πῆ σὲ βράχια. (Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η Κάτια έννοιωσε άξαφνα όλο τή θάρρος της γά τήν έγκυαταλίτη. Ποτέ της δέν είχε φαντασθή πώς θά συγαντούσε τόσες δυσκολίες.

Ψιθύρισε άπογοητευμένη:

— "Όστε λοιπόν, δέν θά μπορούσω ποτέ;

— Μή μου άπελπίζεσαι, κοριτσάκι μου, τήν παρηγόρησε ό γέρο στρατιώτης. Κάποτε θά σοϋ τύχη ή εύκαιρία. Μά τό πρώτο δέν πετυχαίνει κανείς πάντα. Πρέπει νά έχης λίγη ύπομονή. Τώρα όμως τρέξε πίσω νά βρής τούς άλλους. Θά σ' έχασαν. Άν σέ ρωτήσουν γιατί άργησες, πές πώς μου ζήτησες κάτι πληροφορίες γιά τά λουλούδια.

Η συμβουλή ήταν φρόνιμη. Θά έπρεπε όμως νά είχε δοθή πρώτοτερα. Η Κάτια στεκόταν άκόμμη μπροστά στήν γρεναδιέρο όταν παρουσιάστηκε ή Μιλδρεδ συνοδευμένη από τούς δύο δορυφόρους της, μέ μάτια πού έλαμπαν από θυμό.

— Κατερίνα Ίδάνοβνα, μάς κάνεις νά σέ περιμένουμε, είπε ό φίλωνατας τόν τόνο της φωνής της.

Και πριν προσθάση ή Κάτια ν' άπαντήσει, έξακολούθησε:

— Τι βλέπω; Κάθεσαι και κουθενιάζεις μ' ένα περιβολάρη; "Ό, τί τροπή!

— Μ' άρέσουν πολύ τά λουλούδια, λαίδη Μιλδρεδ, άπάντησε ή μικρή Ρωσίδα. Και ζήτησα από τόν καλόν αυτόν άνθρωπο μερικόν σπόρους γιά τόν κήπο μου.

— Μπα, ελήθεια; Έκανε ή Μιλδρεδ.

Η φωνή της όμως είχε ένα τόνο παράξενο και ή ματιά της στηλώθηκε μέ ύποψία επάνω στή μικρή Ρωσίδα. Η Κάτια, χωρίς νά τό θέλη, άναγκάστηκε νά χαμηλώση τά μάτια της και τήν άκολούθησε σιωπηλή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Η Μιλδρεδ κατασκοπεύει

Χωμένη στήν άναπαυτικώτερη, πολυθρόνα του σαλονιού, ή λαίδη Μιλδρεδ Κεγκέμπερρυ καθόταν κι έδλεπε τό θείο της πού έπινε μέ θρησκευτική εδλάδεια τόν καφέ του.

Τήν ίερή αυτή στιγμή ό σέρ Ούίλλιαμς δέν ήθελε νά τού μιλή κανέναν και ή Μιλδρεδ άνυπομονοσσε και χτυποσσε μέ τή μύτη του παπουτσιού της τό παρκέτα.

Τέλος ό διευθυντής της άστυνομίας

άπέθεσε τό φυτιζάνι του επάνω στήν άσημένιο δίσκο. Τήν ίδια στιγμή ό ύπηρέτης, μηχανικά σάν αυτόματο, ήρθε μέσα και σήκωσε τό δίσκο από τό τραπέζι.

— Θεϊε μου, άρχισε νά λέη ή Μιλδρεδ μέ προστακτικό ύφος, θά ήθελα νά σάς μιλήσω.

— Λέγε, παιδί μου, έκανε ό σέρ Ούίλλιαμς. Τι θέλεις;

— Τι ιδέα έχετε γιά τήν Κατερίνα Ίδάνοβνα, τήν προστατευομένη των "Ο-Ντόνοβαν;

Ο σέρ Ούίλλιαμς ήταν συνειθισμένος σέ έξωφρενικές έρωτήσεις. Άλλά

Η κυρία Μοντολόν προσφέρθηκε νά τόν συνοδεύση στήν κήπο. (Σελ. 492 στ. β').

τούτη τόν έκανε νά μείνη μέ τό στόμα άνοιχτό.

— Μά . . . έκανε μ' ένα χαμόγελο. Δέν έχω σχηματίσει καμμιά ιδέα. Είναι ένα χαριτωμένο κοριτσάκι πού έλπίζω νά σοϋ κάνη εύχάριστη συντροφιά.

— Αυτό ναι, έκανε ή Μιλδρεδ ζαρόνοντας τά χείλη της.

— Λοιπόν; Τι άλλο;

— Θεϊε Βίλλυ, δέν μπορείς νά μέ καταλάβης. Ηθελα νά σέ ρωτήσω αν έχης έμπιστοσύνη σ' αυτή τή Ρωσίδα.

— Και πάλι δέν σέ καταλαβαίνω, παιδί μου.

— Μά . . . δέν σάς φαίνεται παράξενο πώς αυτή, μιá ξένη, μιá Ρωσίδα, θαυμάζει έτσι στά φανερά τόν Βοναπάρτη; Σχεδόν δακρύζει όταν μιλάει γιά τίς άτυχίες του.

— Αυτό δείχνει πώς έχει εδαισθητή καρδιά, είπε σοβαρά ό σέρ Ούίλλιαμς. Αυτό ήταν ό, τι ήθελες νά μου πής, Μίλλυ;

— Κάνετε σάν νά μήν καταλαβαίνετε, θεϊε μου, είπε άνυπέμονα ή Μιλδρεδ. Έγώ στή θέση σας θά τήν ύποψιαζόμουν.

— Τέλος πάντων, παιδί μου, εξηγήσου, χωρίς νά χασομεράς. Έχω ένα σωρό άναφορές νά γράψω και νά ταχυδρομήσω άπόψε.

— Άς φύγουν άδριο οι άναφορές σας, έκανε ξερά τό χαϊδεμμένο παιδί. Τό καλό πού σάς θέλω μήν έχετε έμπιστοσύνη στήν Κάτια. Τήν έπιασα χθές σέ φιλή κουδέντα μέ τόν περιβολάρη του Λόγκγουντ. . . αυτό τόν Ίσπανό, τόν ξέρετε.

— Και βέβαια τόν ξέρω. Έγώ ό ίδιος τόν έβαλα εκεί. Τά χαρτιά του ήταν εν τάξει. Δέν θ' άφηνα ποτέ μου ένα ύποπτο πρόσωπο νά μπή στήν ύπηρεσία του Βοναπάρτη.

— Και τί δσοσληφίες μπορεί νά έχη μαζί του ή Κατερίνα Ίδάνοβνα; έπέμεινε ή Μιλδρεδ. Έγώ της έκανα τήν παρατήρηση πού μιλούσε μαζί του.

— Έ, και τί σοϋ άπήνησε;

— Έγινε κατακόκκινη και μου είπε: «Τού ζήτησα σπόρους γιά τόν κήπο μου».

— Και τί κακό βλέπεις σ' αυτό;

— Μού φαίνεται ύποπτο. Τό βρήκε γιά πρόφαση.

— Έ, καλά Μίλλυ, παρακολούθησέ την, αν θέλεις, έκανε ό σέρ Ούίλλιαμς πού ήθελε νά πάρη τέλος πιά αυτή ή συζήτηση. Θά γινόνσουν λαμπρός άστυνομικός.

— Μά κοροϊδεύετε! είπε ή Μιλδρεδ έξω-φρενών.

— "Όχι, ψυχή μου, όχι, είπε μέ τή γλυκύτερή του φωνή ό θεός, θέλοντας νά προλάβη τό ξεσπάσμα της μπόρας. Έσϋ είσαι έξυπνη, παρατηρητική. Παρακολούθησε αυτό τό κοριτσάκι και αν θής τίποτε τό ύποπτο, μέ ειδοποιείς. Πρόσσεξε όμως νά φερθής μέ φρόνηση. Μήν κάνης καμμιά άνοσηα και μάς εκθέσης. Και έχε πάντοτε ύπ' όψι σου πώς ή μικρούλα αυτή είναι γιά τήν ώρα ή κηδεμονευομένη των "Ο Ντόνοβαν.

Ο "Ο Ντόνοβαν είναι ένας λαμπρός άξιοματικός και ή γυναίκα του είναι Γαλλίδα, άφροισμένη στους Βουρβόνους. Άσφαλώς δέν θά είναι αυτόι πού θά έμπνέουν στήν μικρή Κάτια τόν θαυμασμό της γιά τόν Κορσικανό. Απόφυγε λοιπόν κάθε τι πού θά μπορούσε νά στενοχωρήση τή λαίδη "Ο-Ντόνοβαν. Τής έχω μεγάλη έ-

κτίμηση. Και τώρα. Μίλλυ, άφησέ με. Έχω δουλειά.

Έκανε δύο βήματα πρὸς τήν πόρτα και στάθηκε.

— Μήπως θέλεις νά βγής περίπατο; ρώτησε τήν άνεψιά του. Νά παραγγείλω τό άμάξι;

Η Μιλδρεδ δέν άπάντησε άμέσως. Τά λόγια τού θείου της τήν είχαν πειράξει: κατέκαρδα. Ένοιωθε τήν ειρωνική συγκατάδαση πού έκρυβαν και δέν μπορούσε νά τό ύπαφέρει. Και άμέσως σχημάτισε τήν άπόφαση νά τού δείξη πώς δέν γελιόταν και νά εκδικηθή τήν Κάτια. Τήν φθονούσε τόσο πολύ γιά τήν όμορφιά της, γιά τή χάρη της, γιά τά χαρίσματά της, και ιδίως γιά τά όρατά της φερέματα!

— Μού φαίνεσαι λίγο έννευρισμένη, σήμερα, συνέχισε ό θείος της. Θέλεις νά κάνης μιá βόλτα; Πήγαινε νά ιδής τίς φίλες σου.

— Ναι, ίσως νά έχετε δικιο, έκανε ή Μιλδρεδ. Θά πάω νά ιδω τήν κόρη τού διοικητή. Παραγγείλετέ μου τάμάξι, αν θέλετε.

Και μέ τά λόγια αυτά βγήκε από τό σαλόνι.

Ο διευθυντής της Άστυνομίας, πού έξω από τήν ύπηρεσία του ήταν καλός και εδαισθητός άνθρωπος, κούνησε τό κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Αυτή ή μικρή μου φαίνεται πολύ χαλασμένη τώρα τελευταία, είπε σκεπτικός. Δίχως άλλο θά τήν πειράξη αυτό τό ελλεινó κλίμα. Πρέπει νά τή στείλω στό Λονδίνο τό γρηγορώτερο.

Όσάτσο ή Μιλδρεδ έθαζε τό σχέδιό της σέ πράξη. Άντι νά πάη στό Πλαντασιον Χάουζ, στήν κόρη τού διοικητή, είπε στόν άμαξά νά τήν δδηγήση στή βίλλα της λαίδης "Ο-Ντόνοβαν. Καθώς κατέβαινε μπρὸς στήν έξώπορτα, αντίκρυσε ένα ύπηρέτη μέ τή λιβρέα του Λόγκγουντ νά στέκεται στή βεράντα.

Αυτό της φάνηκε παράξενο. Τι γύρευε εδῶ αυτός ό άνθρωπος; Η ύπηρεσία του ταγματάρχη δέν είχε καμμιά σχέση μέ τή διαμονή του ε-ξορίστου, κι' όσο γιά τή λαίδη "Ο-Ντόνοβαν, ή οίκογένειά της δέν άνεγνώριζε τήν κυριαρχία του Βονα-

πάρτη και αυτή δέν έπικητούσε τήν γνωριμία καμμιάς από τίς κυρίες της Αύτοκρατορικής Αύλης.

Η Μιλδρεδ δέν μπορούσε νά λύση αυτό τό πρόβλημα. Θά ρωτούσε μέ τρόπο τήν Κάτια.

Βρήκε τή μικρή Ρωσίδα νά λαμποκοπάη από τή χαρά της. Η περιέργειά της έγινε άκόμη μεγαλύτερη, μά ή λαίδη "Ο-Ντόνοβαν της εξήγησε γρήγορα τήν αίτία της χαράς αυτής.

— Η κόμισσα Μπερτράν έστειλε και κάλεσε τήν Κάτια γιά νά γευματίση άδριο στό Λόγκγουντ. Άκουσε τή μικρούλα μας νά τραγουδά στήν κυρία Γουίτς και. . .

— Ά, ό, τήν έκοψε ή Μιλδρεδ μέ

«Όστε δέν θά μπορούσω ποτέ; ψιθύρισε άπογοητευμένη». (Σελ. 492, στ. α').

κακία. Τά συγχαρητήριά μου, αγαπητή μου. Άν δηλαδή μπορεί κανείς νά σέ συγχαρή γι' αυτή τήν άγχαρεία.

— Δέν είναι καθόλου άγχαρεία γιά μένα, άπάντησε ή Κάτια απλά. Η κυρία Μπερτράν είναι πολύ εύγενική. Και αγαπώ πολύ τή μουσική.

— Όπωςδήποτε θά είναι αρκετά βαρετό γιά σένα αυτό τό πράγμα, νά είσαι εδῆ τήν ήμέρα μέ ξένους. Η άλήθεια είναι πώς μιλάς θαυμάσια τή γαλλικά. Κι' αν άκόμη είχες γεννηθεί στό Παρίσι, δέν φαντάζομαι νά τά μιλούσες καλύτερα.

— Έχω ζήσει πολλά χρόνια στό Παρίσι, εξήγησε ή Κάτια.

— Όστε δέν ξαναγύρισες πιά στή

Μόσχα μετά τήν πτώση του Κορσικανού;

— Όχι ποτέ, τό παλάτι μας είχε καιεί.

— Τό παλάτι σας; Άπό πότε οι Ρώσοι έμποροι κατοικούν σέ παλάτια;

— Οι γονείς μου ήταν πάρα πολύ πλούσιοι, άπάντησε απλά ή Κάτια.

— Τότε θά έπρεπε άκόμη περισσότερο νά θεωρήσ γιά θανάσιμό σου έχθρὸ τόν Βοναπάρτη πού ήταν ό αίτιος της καταστροφής σας. . . είπε ή Μιλδρεδ πού ή φωνή της έσταζε φαρμάκι.

— Δέν πρέπει νά κρατούμε κακία γιά κανένα, άπάντησε ή Κάτια, άρχίζοντας νά αισθάνεται κάποια άδριστη άνησυχία.

— Είσαι άξιοθαύμαστη, αγαπητή μου! Τέτοιες ύπέροχες άρετές σπάνια τίς βρίσκει κανείς ένωμένες σ' ένα πρόσωπο. Συγχαρείς τούς έχθρους σου. . . Καταδέχεσαι, από χριστιανική ταπεινοφροσύνη, δίχως άλλο, νά μιλάς μέ τούς ύπηρέτες. Ένῶ ό Βοναπάρτης σ' έχει καταστρέψει, εσϋ επιθυμείς νά πάρης μαζί σου σπόρους από τήν Άγία Έλένη γιά έν θύμιο. . . Τι νά σοϋ πῶ, ούτε οι κόρες των παλιών άυλικών του δέν θά έκαναν έτσι.

Η Κάτια αισθάνθηκε νά τήν κυριεύη ένας περίεργος φόβος. Τά διαπνεαστικά μάτια της Μιλδρεδ τήν κοίταξαν σά νά ήθελαν νά διαβάσουν ως τό βάθος της ψυχής

της. Κατόρθωσε όμως νά ύπερνηκήση τό φόβο κι' άπάντησε εύθυμα:

— Δέν ξέρω πώς φέρονται οι κόρες αυτών των άυλικών πού μου λέτε, λαίδη Μιλδρεδ. Όμολογώ όμως πώς εζήλεψα τά λουλούδια αυτού του Ίσπανού. Μά κι' ό ίδιος είναι τόσο άστεϊός! Μέ διασκέδασε τόσο πολύ μέ τά άλαμπουργέζικα πού λέει. Δέν φαντάζομαι νά έκανα κανένα εγκλημα πού τόν παρακάλεσα νά μου δώση αυτός τούς σπόρους. Ούτε φαντάζομαι πώς θά πάψω νά είμαι πιστή ύπήκοος του Αύτοκράτορος Άλεξάνδρου Α' έπειδή θά πάω νά τραγουδήσω μερικά ρωσικά τραγούδια στήν κυρία Μπερτράν!

(Άκολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

